

tuzemský poručenský soud. Poněvadž však v tomto případě nezletilý žalobce zdržuje se v cizozemsku, poručenství nad ním nevede soud tuzemský, musí o nároku na placení výživného proti nemanželskému otci rozhodnuto býti u místně příslušného okresního soudu, v jehož obvodě má žalovaný své bydliště (§§ 49, čís. 2 a 65, 66 j. n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu, že námitka nepřipustnosti pořadu práva není opodstatněna a poukazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení s tím, že první odstavec §u 16 první dílčí novely k obč. zák. nařizuje soudu, by se postaral o to, aby otcovství k nemanželským dětem bylo v mimosporném řízení uznáno neb určeno pořadem práva, a druhý odstavec tohoto §u obsahuje předpis, že soud má vyzvati poručníka, by podal žalobu a, že po případě má býti upuštěno od určení rozsahu vyživovací povinnosti nemanželského otce. Nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že zákon zde míní poručenský soud ve smyslu §§ 187 a násl. obč. zák., 181 a násl. patentu o mimosporném řízení a §u 109 j. n., nikoliv však mimosporné oddělení nějakého jiného soudu. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také ustanovení §u 17 první dílčí novely k obč. zák., že soud má poručníku býti nápomocným při ucházení se dítěte o zaopatření chudých a při zjištění jeho domovského práva. Že »soudem« ve smyslu druhého odstavce §u 16 první dílčí novely k občanskému zákoníku rozumí se poručenský soud, jest zřejmo také z odůvodnění plenárních usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1920, čís. Pres. 1019/20 a ze dne 19. prosince 1922, čís. Pres. 1107/22. Jelikož v tomto případě žalobcův poručenský soud nachází se v cizozemsku a žádný z tuzemských soudů není oprávněn, by zasahoval do pravomoci tohoto cizozemského poručenského soudu, ustanovení druhého odstavce §u 16 první dílčí novely k obč. zák. nepřichází v úvahu a proto dlužno řešiti spornou záležitost pořadem práva (§ 49 čís. 2 j. n.).

Čís. 4172.

Do usnesení, povolujícího uschování za trvání odkladu exekuce, jest rekurs přípustným.

Za trvání odkladu exekuce nelze se domáhati dalších exekučních úkonů, třebaž byly povoleny dříve, nežli byl povolen odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R II 310/24.)

Exekuce na dlužníkovy svršky, jež byly dne 3. dubna 1924 zabaveny, byla usnesením ze dne 17. dubna 1924 odložena. Podáním ze dne 20. června 1924 žádal vymáhající věřitel za trvajícího ještě odkladu exekuce, by bylo povoleno exekuční uschování zabavených věcí. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu revursu.

D ů v o d y:

Rekurs, jež podala povinná strana do usnesení prvního soudu, byl přípustným přes ustanovení §u 289 ex. ř., že nelze si stěžovati do usnesení, povolujícího uschování zabavených věcí, jelikož ze zařazení tohoto §u na posledním místě onoho oddílu exekučního řádu, jenž jedná v §ech 249—289 o exekuci na hmotné, movité věci a to o jejich zabavení, o omezení zabavení, o uschování zabavených svršků a o jejich prodeji, jest zřejmo, že zákon v §u 289 ex. ř. předepisuje exekuční řízení, které jest v běhu, nikoliv tedy uschování, které bylo povoleno po odkladu exekuce, který znamená úplný klid v exekučním řízení (§ 43 ex. ř.). Zpravidla nesmí ve stavu exekuce, jak byl v době povolení odkladu, nastati žádná změna a proto rekursní soud právem změnil usnesení prvního soudce a zamítl návrh vymáhající strany na povolení uschování, jenž byl podán po odkladu exekuce. Na věci nemění ničeho okolnost, že v tomto případě vymáhající straně bylo usnesením prvního soudce ze dne 26. března 1924 právoplatně povoleno uschování zabavených věcí dlužníkůvých, které však nebylo vykonáno, jelikož vymáhající strana neopatřila dopravních prostředků.

Čís. 4173.

Zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinové době pracovní vztahuje se i na nemocniční lékaře.

Úmluva o pracovní době více než osmihodinové jest nicotná, místní zvyklosti pracovní doby více než osmihodinové, jež se byly utvořily, již neplatí, nové vzniknouti nemohou.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R II 313/24.)

Žalobce byl smluvním lékařem vojenské nemocnice. Žalobu, již domáhal se na eráru zaplacení odměny za práci přes čas, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Zásadní otázkou jest, zda se zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., jehož se žalobce a odvolací soud dovolávají, vztahuje i na lékaře nemocniční. První soud a finanční prokuratura hájí názor, že nikoli, avšak neprávem. Platnost jeho pro nemocniční lékaře lze dovoditi již z předpisu §u 1 čís. 1, jenž předpisu o osmihodinové době pracovní podrobuje podniky živnostenskému řádu podléhající nebo po živnostenskému provozované, třeba že tyto živnostenskému řádu nepodléhaly, čímž se patrně myslí podniky čl. V. vyhl. pat. k živn. řádu, mezi nimiž se pod písm. g) uvádějí i podniky léčeben všeho druhu, tedy nemocnic, ozdra-